

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Hvor bliver Jollen af?

Citation: Drachmann, Holger: "Hvor bliver Jollen af?", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid55691/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

kommer lige inde fra Landet og aldrig har set mere Vand paa en Gang, end der kan rummes i Præstens Gadekær.

— Og om jeg end fik nok saa mange Grovheder og stadig faar de samme om igen, hver Gang jeg fortæller om denne Tur, saaledes at Stine hører derpaa, saa visker jeg mig bare saadan — se her — med Bagen af Haanden over Næsen og siger: det var lige godt den mærkværdigste Bryllupsrejse jeg har gjort!

— Og jeg har for den Sags Skyld ikke gjort flere end den samme.”

HVOR BLIVER JOLLEN AF?

Bjørn fortæller:

Kan gerne være,
at Saltvand og Tjære
— saa mente vor gamle, gudfrygtige Mo'er —
holder os rene for Utøj om Børd;
men selv om man skrubber det skurvede Skind,
man renser øj let skarnagtiges Sind.
Saa fik jeg den Lære,
at Sovand og Tjære,
saa lidt som Profossen med Kattens Snor —
ja selv som vor Skibspræst med Bogens Ord —
kan række en eneste Vævling op
ad Fokkevantet og slaa sin Klo
i en gudsforgaaen, forhærdet Krop,
i en Fortopsgast, som er og som bliver
trods Saltvand og Tjære en So.

Jeg taler her
om det Skarn, om Per,
som var ude med mig til Orlogs i Fjor,
og som siden fo'r
— ja Gud véd hvorhen,
men det var nok ikke til Himmelen.
Han var bedste Mand iblandt Fortopsgasterne,
og ingen hans Lige paa nogen af Masterne;
men Brændevin stak han
til sig som Lynet,
og Skaller drak han
lige i Synet.

Paa Danseboderne var han at finde;
 med Tøserne kunde han snakke gelinde,
 men kom der en Danser ham tværs for Bougen
 — og lige meget *hvem* Danseren var —
 lige straks blev han krakilsk og hoven,
 lige straks var han til Entring klar,
 og en Gang drev han en Slagters Cigar,
 som brændte,
 ind i hans højre Øje og lo
 — det skændige Skarn —
 og mased ved samme Lejlighed to
 uniformerte Betjente.

Jo, det var et „Verdensbarn“ !

Og ingenting hjælp, Arrest eller Kat.
 Han dirkede op hver eneste Laas,
 og saa var han borte den Nat.
 Tamp — det var ligesom Vand paa en Gaas;
 Sult var den eneste Straf,
 som kunde gøre ham mat.
 Og saa blev han spæget og sultet saa længe,
 til hans Skulderblade begyndte at hænge
 præcis som paa en Giraf.

Vi var Bakkammerater om Bord vi to,
 han var jo min Fætter, kan jeg tro;
 aldrig saa lod han de andre i Ro,
 men han kendte *min* Klo
 og vidste, at Næverne falder
 mere gesvindt end som „Skaller“.
 Immer var Per paa halv Ranson,
 og immer saa stjal han en andens Portion,
 men *min* lod han være i Fred.
 Han kendte Bjørnen, naar den blev vred;
 og Bjørnene bliver først rigtig vrede,
 naar det drejer sig om deres Æde.

For Resten var han en Abekat
 til at krybe i Riggens og lege Tagfat
 oppe om Bramstængesaling,
 naar Skuden tog Overhaling;
 om ogsaa Fregatten hun slæbte Nokkerne

ned i Vandet og vaskede Tæerne
 paa dem, som var oppe i Ræerne,
 saa sprang han deroppe paa Strømpesokkerne,
 skabed sig galt,
 lod som han faldt, —

og hang saa i Drejerebsblokkerne.

Det var Synd, det sagde vor Chef saa tidt,
 at alle de Tamp de frugted saa lidt;
 thi Per var *Sømand*, det maa man lade ham,
 og ingen kunde i Grunden hade ham.
 Han slog for et godt Ord Folk i Gulvet,
 sad ofte i Hullet,
 og spytted endogsaa Tobak paa Dækket,
 saa Skildvagten faldt og sit Kraveben brækked —
 men skulde der frivilligt Mandskab frem,
 naar Stormen var stiv og Kulningen slem,
 saa hed det blot: Per!
 og han raabte: her!
 — hvis ikke han netop sad spændt i Bøjen —
 og saa smøged han af sig Olietrøjen,
 og krøb og kravled til Haling og Hejsning,
 til Reben og Knoben og Surring og Splejsning.
 Der var Stof i den Gut; han var ægte Temmer —
 og for Resten Fregattens første Svømmer.

Saa var det — i Dag tilpas for et Aar —
 vi lænsede ud gennem spanske Sø,
 og hver, som har været der, véd, at der gaar
 en allerhelvedes Sø.
 Fregatten hun slingred med Læsejl til
 af Sted som en Drosche, hvor Kusken paa Bukken
 har været paa Spil
 og drukket sig mægtig drukken.
 Begribeligvis:
 vor Kusk om Bord
 var ædru, og Skuden lystred sit Ror; —
 jeg siger det blot saadan ligervis.
 Fregatten hun gired; det er jo klart
 i saadan en brændende Læsejlsfart.
 Dobbelt Betjening agter ved Rattet,
 og alting surret og skalket og kattet;

saa lød der et Raab, et stygt; jeg tror
til Søs det allerstyggeste Ord:

En Mand over Bord!

Se, det er nu ikke saa lige en Sag
straks at faa klaret og bragt for en Dag,
hvem der var Manden, som faldt over Bord.
Ej heller er det saa nemt, som man tror,
med Læsejl til, i saa grumme stor
en Fart at faa Skuden rendt op i Vinden:
der maa Sejl pilles ned forinden.

En Redningsbøje blev straks hevet ud
med opret Stang og en lille Klud,
og da Farten omsider var taget fra Skuden
— men ikke foruden
en Del Kludder! —
saa var der om Bord knap et eneste Øje,
som kunde faa Kig paa den drivende Bøje
med samt sin Stang og sin Klud.
Vi tro'de hvert Haab for Manden forbi.

Og saa blev Jollen sat ud.

Og Manden? ja der blev jo spurgt og svart,
men alt skulde gaa i en gruelig Fart;
der blev ogsaa gæftet paa Per blandt andet,
men vi sa'e: *han* falder s'gu aldrig i Vandet!
Til sidst saa blev det dog klart for enhver,
at det maatte være Per.

Han var den Dag, efter vanlig Skik,
dømt i Arrest. Men et Øjeblik,
da Skildvagten havde noget at passe,
saa passede Per sit Snit.
Sidst var han set i den læe Barkasse
med en Flaske, som hang om hans Hals i en Snor;
han havde vel næppe drukket *for lidt* —

Og nu var Per over Bord.

Og Chefen han gik paa Skansen og saa'
 og saa' i sin Kikkert, hvor Baaden skød
 op imod Søen, som steg og brød;
 og Chefen var gnaven, det var tydeligt,
 og det er jo ogsaa fortrydeligt
 for Chefen at miste en Bedstemand!
 Der bliver Vrøvl, naar man kommer i Land,
 og der skal skrives, hvornaar og hvordan,
 og Farten skal stoppes, og Snyderne vanker,
 og Folkene faar saadan Bededagstanker;
 — aa jo, det hele var nydeligt.
 Næstkommanderende fik en Rivaf,
 som han videre gav.
 Oppe paa Skansen gik Snyderen rundt;
 Skibspræsten stod, som han havde ondt,
 første Løjtnant han bed paa sin Snyder —
 man véd nok, hvad det betyder,
 naar den gamle agter er vred.

Saa fik de ham fat omsider derude,
 og Jollen kom op langs den duvende Skude,
 og Per blev kaldt op — hver Trevl og Traad
 saa drivende vaad —
 paa Skansen, hvor Chefen besaa' ham
 med et Blik, som om han vilde flaa ham.

„Nuvel, din Æsel, Du gør det saa slemt
 omsider, at Fanden han ta'er Dig.
 Men da nu Vorherre har ladet sin Naade
 for Retten gaa, saa la'er jeg
 Dig slippe i Dag med din vaade
 Trøje og med din Arrest!“ —

Og Per gik forud og mødte vor Præst:
 „Nu er Du da, Per, taknemlig,
 fordi Du saa naadigen slap?“ —
 Per han gav sine Bukser et Klap,
 og svared: „Aa ja, saa temmelig!“
 Og Præstemanden tog fat igen:
 „Sig mig, min Ven,
 hvad tænkte Du nu, da Du laa derude
 saa langt fra din Skude?“